

Een koud sprookje

Onderaan de berg stonden eens twee huizen.
Er woonden en dansten en baarden twee zussen.
De berg hield niet van al die vrolijk wuivende
slipjes en roze en blauwe babykleertjes.
Hij haalde heel even de schouders op en baarde
zo een donderende, alles meeslepende lawine.

De twee huizen werden één berg. Puin.
Het hele dorp liep uit. Om Oojee! te jammeren.
Om te helpen. Om schande te spreken. Want
de zussen hadden hun baby's verloren. En waren
zelf niks dood. De zussen werden unaniem tot
onbewoonbaar gebied uitgeroepen.

Uit de verre grootstad kwamen geleerden.
Om de berg te onderzoeken. Te ondersteunen.
Sterkte in te pompen. De zussen werd
gevraagd de rug te rechten. Nu eindelijk
eens op te houden met treuren. En eens iets
aan hun haar te doen. Dachten ze misschien
dat de berg nog niet genoeg geleden had.

Daniel Billiet (ongepubliceerd; juli 2005)

Als bij wonder

Het ligt niet aan mijn arm, lang genoeg
om te grijpen wat daar aan een haak
in het plafond hangt, maar ik kan er niet bij,

en ook niet aan mijn benen, altijd op weg
naar de deur daarginds waardoor de anderen
verdwijnen, maar ik ben er nooit bij,

en ook niet aan mijn hoofd dat woorden leert
die niet de mijne zijn om u te kunnen spreken,
maar alles wat ik zeg zwijgt,

daarom, het moet wel aan het plafond liggen
dat als bij wonder stijgen kan of dalen,
al naargelang,

en aan de deur, die zich verplaatsen kan,
dichtbij of ver, ook als bij wonder
en naargelang,

en ook wel aan mijn hoofd natuurlijk
dat zoveel niet begrijpen kan.

Charles Ducal

Foute biografie

Nooit heb ik zitten bibberen omarmd
door de angst, in het stof in een kelder,
wachtend op het hoge gefluit van een
bom. Nooit heb ik gebedeld dan voor
de grap. O die blik van mijn moeder
toen ze me betrapte achter dat bekertje.

Nooit zwaar ziek aan draden en buisjes
geketend aan druppelsgewijs levengevende
vloeistof. Voor mij was dat kinderspel.
Tineke wou nooit lang blijven doodliggen.
Als ik haar kittelde. Nooit wou ook maar één
keer ons huis in vlammen verdwijnen.
Zo'n prulschuurtje dat telt niet mee. Nog
voel ik mijn billen branden. Dàt was toen
nog geen kindermishandeling.

Nooit een auto total loss in een gracht.
Mijn vriendje kreeg de auto die voor mij
was bestemd. Nooit fietsten we nog samen.
Nooit verdronk ik in zee. Nooit werd ik
verkracht. Nooit honger geleden. Nooit
in de gevangenis beland. Nooit het recht
tot spreken verworven om over armoede
te schrijven.

Daniel Billiet (ongepubliceerd; 21 april 2012)

Vrouw

I.

De woonst is tijdelijk
de kinderen in bruikleen voor een weekend.
Ze strekt haar hand naar hen uit, als door tralies.
Ze herinnert zich haar uitgestrekte hand doorheen de
tralies.

Ze denkt: hoeveel lades moet je vullen
voor een huis een herinnering bewaart?
Hoeveel lades kan ik vullen voor ik weer weg moet?

II.

Ze heeft het gedaan: de blinkende munten
uit de fontein gevist, de winkelkar ingeladen
en voor de uitgang weer geleegd.

Het behoorde haar niet toe
maar zoveel dat haar niet toebehoorde
vond zijn weg naar haar.

De mannen
die haar benaderden als huls. De voorbijgangers
die haar aankeken als passage.

Ze heeft het gevoeld, keer op keer de mannen
omarmd, zichzelf als een lade opengezet
om de voorbijgangers te tonen dat ze leeg was

en er niets meer te nemen viel

maar ze zagen alleen maar ruimte
om hun overschot in te leggen.

III.

De vrouw kent geen einde
alleen een ragfijn verlies.
Ze drapeert het over haar schouders
haar schouders, nu haar schild.

Ze heeft gezocht
naar wegwerpdagen, tweedehands geluk, een huis
dat past voor vrouwen die altijd zoeken
die zoveel dragen dat een huis nooit past.

Ze zoekt niet langer. Ze wacht op de kinderen
die met hun natte handjes op haar schouders
struinen
de lades opentrekken, het huis vullen, vergroten
haar schild tot zacht moedervlees kneden.

Ze hoopt dan te voelen
dat ze eindelijk vrij is.

Ze hoopt op een dag meer te zijn dan
vrouw, moeder van, ex-gedetineerde, op zoek naar.

Sara Eelen